

τὰ γυμνάσματα τῆς εἰς τὸ ἀρχαιοπρεπὲς κλειδοκύμβαλον τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ἀπὸ τὰ παρὰ θύρα τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο τὰ δένδρα τῆς Γαλλικῆς σχολῆς καὶ ὑπεράνω αὐτῶν οἱ γυμνοὶ βράχοι τοῦ Λυκαβητοῦ. Ἡ αἶθουσα ἦτο ὁπωσοῦν εὐπρεπής. Ἐπὶ τῶν ἐπίπλων ἦσαν τοποθετημένα ἀγγεῖα τινὰ ἀρχαῖα, τοὺς δὲ τοίχους ἐστόλιζον ἐντὸς χρυσῶν πλαισίων ἀπόψεις τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ἔργα ἀντιζήλων καλλιτεχνῶν, τῶν δύο γνωστοτέρων φωτογράφων τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπὶ δὲ στρογγύλης τραπέζης ἔκειτο ἡ περιβόητος σφαῖρα ὀβουζίου, ἡ ὁποία κατὰ τὰς τελευταίας συμπλοκάς εἰς τὰ μεθόρια ἐξερράγη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Μιλτιάδου, ὅποτε ὁ ἥρωας οὗτος κατέστρεψεν ἑκατοντάδας Τούρκων καὶ διεσκόρπισε τὰ ἐχθρικά στίφη. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ἀνδραγάθημα μνημονεύω ἐνταῦθα πρὸς γνῶσιν τῶν μεταγενεστέρων καὶ πρὸς διάλυσιν πάσης τυχόν ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ γενναίου ὑπολοχαγοῦ ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀρχαῖον συνονόματόν του. Ἐὰν ἔξῃ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ὁ Μιλτιάδης Καράπουλος, ἤθελε ταχθῇ (τοιαύτη ἦτο καὶ ἡ ἐνδόμυχος γνώμη του), εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν δόξης μετὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸν Θησέα.

Παρεκτὸς τῶν κοσμημάτων τούτων, ὑπῆρχεν (ἐννοεῖται) ὁ συνήθης σοφᾶς, ἡ θέσις τῆς τιμῆς, εἰς τὴν ὁποίαν κἀθύνται οἱ ἐπίσημοι ξένοι, κατὰ τὸ ἐλληνικὸν ἔθιμον, τὸ ἀπαρabiάστον ὅσον καὶ οἱ νόμοι τῶν Μήδων καὶ Περσῶν. Ὑπῆρχον δὲ καὶ δύο τρεῖς μικραὶ τράπεζαι φέρουσαι λευκώματα, καὶ τινὰ βιβλία δοθέντα ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς κατὰ τοὺς παιδικούς χρόνους των. Ὁ σοφᾶς καὶ αἱ καθέκλαι ἔφερον σκεπάσματα ἐκ λευκοῦ λινοῦ, αἱ δὲ λευκαὶ ἐπίσης σανίδες τοῦ πατώματος ἐπηύξανον τὴν ἐντύπωσιν ψυχούς καὶ καθαριότητος ἐντὸς τῆς μικρᾶς αἰθούσης.

Τὰ γυμνάσματα τῆς Ἀνδρομάχης διέκοψεν ἡ εἰσοδος τῆς μητρὸς τῆς καὶ τῆς Ἰουλίας καὶ ἡ ἀπρόσποτος πάλιν ἐρώτησις τῆς Κυρίας Καρπούλου.

— Δὲν νομίζεις, Ἀνδρομάχῃ, ὅτι ἦτο ἄγγλος ὁ νέος ἐκεῖνος;

— Δὲν ἤξεύρω, μητέρα. Ἴσως, ἀπεκρίθη ἀνυπομόνως ἡ Ἀνδρομάχῃ. Καὶ ὁμως, καίτοι ἐπεθύμουν νὰ σεβασθῇ τὰ μυστικὰ διανοήματα παρθενικῆς καρδίας, θεωρῶ καθήκον μου νὰ ἀποκαλύψω, ὅτι ἡ μαθήτρια τῆς Κυρίας Ναταελγούθερ δὲν ἐσυλλογιζέτο, ἐνῶ ἔπαίζεν, ἄλλο τι παρὰ τὸ συμπαθὲς καὶ γλυκὺ βλέμμα τοῦ Ροδόλφου.

— Παῦσε ὀλίγον νὰ βροντᾷς τὸ πιάνο, εἶπεν ἡ Ἰουλία, καὶ εἰπέ μου πῶς ἦτο. Περιγράφε μου τὸν ξένον.

— Ἦτο ὑψηλός, ξανθός καὶ εὐμορφος, μεμάτια γαλανά, — ἀνοικτὰ ὄχι βαθειὰ καθὼς τοῦ

Μιλτιάδου. Νά, δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ σοῦ τὸν περιγράψω διαφορετικᾶ, εἶπεν ἡ Ἀνδρομάχῃ ἐγειρομένη. Καὶ πλησιάσασα εἰς τὸ παρὰ θύρον ἐβλεπε μετὰ προσοχὴν τὰ δένδρα τοῦ κήπου τῆς Γαλλικῆς σχολῆς.

Ἐπεται συνέχεια

Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

## ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΜΥΛΟΥ ΜΟΥ

# Ο ΦΑΡΟΣ

Ἀπόψε δὲν ἠδυνήθην νὰ κοιμηθῶ. Ἄνεμος ἔπνεε μαρινώδης καὶ τῆς βοῆς του αἱ ἀντηχήσεις με ἐκράτησαν μέχρι πρωίας ἄγρυπνον.

Ὁ μύλος ἐτρίζεν ὅλος, ὑποσειῶν βαρέως τὰς ἡρωτηριασμένας του πτέρυγας, στενοῦσας ὡς πλοίου κεραεῖα ὑπὸ τὸ ψυχρὸν φύσημα. Αἱ κέραμοι κατέρρεον ἐκ τῆς σεσαθρωμένης του στέγης. Αἱ πυκναὶ πύκται, ὧν πλήρης εἶνε ὁ λόφος, ἐσειόντο καὶ ἐθορύβουν μακρὰν ἐν τῇ σκιᾷ. Ἐνόμιζέ τις ὅτι εὕρισκεται ἐν μέσῳ πελάγει.

Τοῦτο με ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῶ αἶφνης τὰς ὠραίας μου ἀγρυπνίας, πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅταν διέμενον ἐν τῷ φάρῳ τῆς Σαγκινέρης, ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Κορσικὴν, παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κόλπου τοῦ Ἀγατσίου. Ἀκόμη μία ὠραία γωνία, τὴν ὁποίαν εὔρον ἐκεῖ πρὸς μόνωσιν καὶ βεμβασμόν. Φαντασθῆτε νῆσον ἐρυθρωπὴν ἀγρίας ἀπόψεως. Ὁ Φάρος εἰς τὴν μίαν ἄκραν, εἰς τὴν ἄλλην ἀρχαῖος Γενουήνσιος πύργος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐφώλευεν ἀετός· παρὰ τὴν θάλασσαν κάτω, κατηρειπωμένον λοιμοκαθαρτήριο, κατακλυζόμενον ὑπὸ πρασιᾶς πανταχόθεν· ἔπειτα χέρσοι, χαράδραι μεγάλου βράχου, αἶγες ἄγριαι καὶ τινὰ ἱππάρια τῆς Κορσικῆς, σείοντα τὴν χαίτην πρὸς τὸν ἄνεμον, καὶ ἐκεῖ ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, ἐν μέσῳ στίφους θαλασσίων πτηνῶν, ὁ οἰκίσκος τοῦ φάρου μετὰ τὴν πρασίνην πυραμιδοειδῆ θύραν καὶ τὸν λευκοκτιστὸν ἐξώστην, τὸν ὅποιον οἱ φύλακες διέτρεχον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, καὶ τέλος ἐπὶ τοῦ μεταλλίου στηρίγματος ὁ χονδρὸς φανὸς μετὰ τὰς πρισματικὰς του θυρίδας, λάμπων ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ φωτίζων ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέραν. . . . Ἰδοὺ ἡ νῆσος τῆς Σαγκινέρης ὡς τὴν ἐπανεῖδον ἀπόψε, ἀκούων τὰς ρηγούς μου στενοῦσας.

Εἰς ταύτην τὴν νῆσον μετέβαινα καὶ ἐκλειόμην, πρὶν ἀποκτήσω τὸν μύλον μου, ὅταν εἶχον ἀνάγκην καθαροῦ ἀέρος καὶ μονώσεως.

Τὶ ἔκαμνα;

Ὅ, τι κάμνω καὶ ἐδῶ ἴσως κάτι ὀλιγώτερον. Ὅταν ὁ βορρᾶς δὲν ἐφύσα πολὺ, ἐκλήθην μετὰ τὸν δύο βράχων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἐν μέσῳ τῶν λάρων καὶ τῶν κοσσύφων καὶ τῶν χελιδόνων, καὶ διερχόμην ἐκεῖ ὅλην σχεδὸν τὴν

ἡμέραν, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς γλυκείας ἐκείνης νάρκης, τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ θεὰ τῆς θαλάσσης.

Τὴν γνωρίζετε, δὲν ἔχει οὕτω, τὴν ἐξαισίαν ταύτην μέθην τῆς ψυχῆς; Δὲν σκέπτεται τις, δὲν ὀνειροπολεῖ κἄν. Ὅλη σας ἡ ὑπαρξὺς ἐκρεύγεται, ἵπταται, διασκορπίζεται. Εἰσθε ὁ λάρος, ὅστις βυθίζεται πετῶν, ὁ κονιορτώδης ἀρρὸς τοῦ ὕδατος λάμπων ὑπὸ τὸν ἥλιον μεταξύ δύο κυμάτων, ὁ λευκὸς καπνὸς τοῦ ἀπερχομένου πλοίου, τὰ νεφύδρια ἐκεῖνα τῆς ὁμίχλης, τὸ ἐρυθρὸν πανίον τοῦ ἀλιευτικοῦ πλοιαρίου—τὰ πάντα εἰσθε καὶ μόνον σεῖς δὲν εἰσθε.

Ὡ! πόσας ὥρας γλυκείας ῥαθυμίας καὶ ἀνέσεως διῆλθον ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ. Τὰς θυελλώδεις ἡμέρας, ὅταν δὲν ἦτο προσιτὴ ἡ παραλία, ἐκλειόμην εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ λοιμοκαθακτηρίου, μικρὰν αὐλὴν μελαγχολικὴν, ὅλην εὐωδίσαν ὑπὸ ἀψίνθου ἀγρίας καὶ δενδρολιθάνου, καὶ ἐκεῖ συνεσταλμένος εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ τοίχου, παρ-εσυρόμην βαθμὴδὸν ὑπὸ ἀορίστου τινὸς μελαγχολίας, εἰσθαλλούσης ἑλεγεσ ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἡλίου περὶ τὰ λιθίνα κελία τὰ χαίνοντα ὡς τάφοι ἀρχαῖοι. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐλαφρὰ ὤθησις τῆς θύρας, μικρὸν σκίρτημα ἐπὶ τοῦ χόρτου. . . . ἦτο αἷξ ἐρχομένη νὰ βοσκήσῃ. Βλέπουσά με ἵστατο ἐν ἀμνηχανίᾳ, ὡσεὶ καθηλωμένη ἐπὶ τοῦ ἰδάφους, ζωηρὰ μὲ προτεταμένην κεφαλὴν, προσβλέπουσα μὲ ὄμμα παιδικόν.

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν ἡ φωνὴ τοῦ σκοποῦ μὲ προσεκάλει διὰ τὸ δεῖπνον. Ἀνηρχόμην μικρὰν ἀτραπὸν ἀνελισσομένην ὑπεράνω τῆς θαλάσσης καὶ ἐπανεκάμπτον βραδέως εἰς τὸν Φάρον, στρέφω εἰς ἑκαστον βῆμα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ἀπέραντον ἐκείνον ὀρίζοντα τοῦ φωτός καὶ τοῦ ὕδατος, ὅστις ἐφαίνετο εὐρυνόμενος καθ' ὅσον ἀνηρχόμην.

\*

Ἐκεῖ ἐπάνω ὅλα ἦσαν θελκτικά. Ἀκόμῃ βλέπω τὸ ὠραῖον ἐστιατόριον μὲ τὰς ἐπιμήκεις πλάκας, τὰ δρύϊνα φατώματα, τὸν ἐξ ἰχθύος ζωμόν, ἀχνίζοντα ἐν τῷ μέσῳ, καὶ τὴν θύραν τοῦ λευκοῦ ἐξώστου τὴν ἀνοικτὴν πρὸς τὸ πανόραμα τῆς δύσεως. Οἱ φύλακες μὲ περιέμενον ἐκεῖ διὰ νὰ καθίσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἦσαν τρεῖς· εἰς Μασσαλιώτης καὶ δύο Κορσικανοὶ, καὶ οἱ τρεῖς χαμηλοῦ ἀναστήματος, πωγωνοφόροι, μὲ τὸ αὐτὸ διερρωγὸς δέρμα, τὸ ἔχον ἀποχρώσεις μεμβράνης, μὲ τὸν αὐτὸν ἐπενδύτην ἐξ ἐρέας αἰγός· πλὴν κατὰ τὸν χαρακτῆρα ὅπως ἀντίθετοι. Ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων, διέκρινέ τις διὰ μιᾶς τὴν διαφορὰν τῆς καταγωγῆς.

Ὁ Μασσαλιώτης πολυμήχανος καὶ δραστήριος, πάντοτε ἀπασχολημένος, πάντοτε εἰς κίνησιν, περιέτρεχε τὴν νήσον ὅλην ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας, καλλιεργῶν κήπους, ἀλιεύων, συλλέγων

ὡς ἀγρίων πτηνῶν ἢ ἐνεδρεῶν εἰς τοὺς θάμνους διὰ νὰ μέλξῃ αἶγα διερχομένην, καὶ αἰωνίως κατὰ ραγητὸν ἐξ ἰχθύων παρασκευάζων.

Οἱ δὲ Κορσικανοὶ δὲν ἔκαμνον ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας τῶν τίποτε ἄλλο, θεωροῦντες ἑαυτοὺς ὡς ὑπαλλήλους δημοσίους καὶ διερχόμενοι τὴν ἡμέραν τῶν ἐν τῷ μαγειρείῳ, παίζοντες ἀτελεύτητα παιγνίδια σκόπας καὶ διακοπτόμενοι μόνον διὰ ν' ἀνάψωσι πάλιν τὰς πίπας τῶν ἢ νὰ κόψωσι μεγάλα φύλλα καπνοῦ πρασίνου.

Κατὰ τ' ἄλλα καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν ἄνθρωποι ἀγαθοί, ἀπλοῖκοι, ἀρεεῖς καὶ εἰς ἄκρον περιποιητικοὶ πρὸς τὸν ξένον τῶν, μολυνότι κατὰ βάθος θὰ τοὺς ἐφαίνετο βέβαια πολὺ παράξενος ἄνθρωπος.

Γιὰ φαντασθῆτε, νὰ ἔρχεται νὰ κλεισθῇ εἰς ἓνα φάρον χάριν διασκεδάσεως! Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι εὗρισκον τὰς ἡμέρας τόσον μακρὰς καὶ δὲν ἔβλεπον τὴν ὥραν νὰ ἐλευθερωθῶσι καὶ νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν ξηράν! . . . Κατὰ τὴν ἀνοιξὶν τοῦτο ἐγίνετο ἀπαξ τοῦ μηνός. Δέκα ἡμέραι ἐλευθερίας μετὰ τριάκοντα ἡμέρας φυλακῆς, τοιοῦτος ἦτο ὁ κανονισμὸς τοῦ φάρου. Ἀλλὰ τὸν χειμῶνα μὲ τὰς τόσας κακοκαιρίας, ποῦ νὰ τηρηθῇ κανονισμός! Ὁ ἄνεμος μυκάται, τὰ κύματα ἀνέρχονται, ἡ Σαγκινέρη εἶνε κατάλευκος ἐκ τοῦ ἀφροῦ, οἱ δὲ φύλακες μένουσιν ἀποκεκλεισμένοι δύο καὶ τρεῖς μῆνας κατὰ συνέχειαν, πολλάκις μάλιστα ὑπὸ τρομερὰς συνθήκας.

— Ἀκούστε τί μοῦ συνέβη ἐμένα, κύριε! μοῦ ἔλεγε μίαν ἡμέραν ὁ γέρω Βαρθολῆς, ἐνῷ εἰδ-επνοῦμεν· ἀκούστε τί μοῦ συνέβη ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιο τραπέζι, ποῦ καθόμασθε μίαν βραδυὰ χειμωνιάτικη, ὡσὰν αὐτήν. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἴμασθε δύο μονάχα εἰς τὸν φάρον, ἐγὼ καὶ ἓνας σύντροφός μου. Τσέχο τὸν ἔλεγχον. Οἱ ἄλλοι ἦσαν ἡ ἀσθενεὶς ἢ μὲ ἄδειαν—δὲν θυμouμαι πειά. . . Ἐκοντεύαμε νὰ τελειώσουμε ἥσυχα τὸ δεῖπνόν μας. Ἐξάρνα βλέπω τὸν σύντροφόν μου καὶ ἀρίνει τὸ φαί του, μὲ κυττάζει· μιά ματιὰ καὶ πούρ! πέφτει ἀπάνω στὸ τραπέζι· μὲ τὰ χέρια ἀνοικτά. Σηκώνομαι, τοῦ μιλῶ, τὸν κουνῶ:

«Ἐ Τσέ . . . Ἐ Τσέ . . .»

Τίποτα, ἦταν πεθαιμένος! Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ταραχὴ μου. Ἔστεκα μίαν ὥραν μπροστὰ στὸ πτώμα, ἀνάισθητος, τρέμων, ὅταν μοῦ ἦλθε μίαν ἰδέα: «Καὶ ὁ Φάρος;» Μόλις ἐπρόρθησα ν' ἀναβῶ καὶ ν' ἀνάψω τὸ ρανάρι. Εἶχε νυκτώσει πειὰ ἐκεῖ ἐπάνω. Τί νυκτιά, κύριε! Τί θάλασσα, τί ἀγέρας! Κάθε στιγμή μοῦ ἐφαίνονταν πῶς μ' ἐκράζαν ἀπὸ τὴν σκάλᾳ. Μὲ ἔπιασε πυρετός καὶ μίαν διψα φοβερὰ. Ἀλλὰ ποῦ ἐτολμοῦσα καὶ νὰ καταίβω! Ἐρροδούμουν τὸν πεθαιμένο. . . Μόλις κατὰ τὰ χαράγματα βεῖηκα ὀλίγο θάρρος. Ἐρερα τὸν σύντροφό μου στὸ κρεβ-

βάτι του, ἔρριξα ἓνα σκέπασμα ἀπάνω του, εἶπα μιὰ προσευχή καὶ ἔπειτα ἔκαμα τὰ σημεῖα ζητῶντας βοήθειαν.

Ἀλλὰ ποῦ ἡ τρικυμία ἦταν μεγάλη καὶ κα- νεὶς δὲν ἦλθε. Ὅριστε τώρα! νᾶσαι μοναχὸς μέσα σ' ἓνα φάρο κλεισμένος μὲ τὸν πτωχὸ τὸν Τσέχο! καὶ ὁ Θεὸς ξεύρει γιὰ πόσον καὶρό! Εἶχα ἐλπίδα πὼς θὰ μπορέσω νὰ τὸν ὑποφέρω ὡς νὰ ἔλθῃ τὸ πλοῖον, ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες αὐτὸ μοῦ ἦταν ἀδύνατον. Τί νὰ τὸν κἄμω; Νὰ τὸν βγάλω ἔξω; Νὰ τὸν θάψω; Ὁ βράχος εἶχε πολὺ σκληρὰ γῆ καὶ ἦταν τόσοι κοράκοι στὸ νησί. Δὲν ἦταν κρίμα ν' ἀρίσω αὐτὸν τὸν χριστιανὸ εἰς τὴν διά- θεσί τους. Ἐσκέφτηκα τότε νὰ τὸν καταβιάσω σ' ἓνα ἀπὸ τὰ κελλιά τοῦ Λαζαρέτου.

Αὐτὴ ἡ ἀγγαρεία ἐβάσταξε ἓνα ἀπόγευμα ὁλό- κληρο, καὶ σὰς βεβαιῶνω πὼς ἔχρειάζονταν πολὺ θάρρος. Τί νὰ σὰς πῶ! καὶ σήμερα σὰν κατε- βαίνω ἀπόγευμα μὲ ἀγέρα ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, μοῦ φαίνεται πάντα πὼς ἔχω τὸν πεθαμένο σταῖς πλάταις μου. . . »

Ὁ καυμένος ὁ γέρω Βαρβολῆς! Ὁ ἰδρῶς ἔτρεχεν ἀφθονος ἀπὸ τοῦ μετώπου του, ἄμα τὸ ἐνεθυμεῖτο.

\*

Τὸ δεῖπνον διήρχετο πάντοτε οὕτως ἐν μα- κραῖς συνομιλίαις περὶ τοῦ φάρου τῆς θαλάσσης ἢ ἐν διηγήσεσι γαυαγίων καὶ ἱστορίαις Κορσικα- νῶν πειρατῶν. Ἐπειτα, ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυεν, ὁ πρῶτος φύλαξ ἤναπτε τὴν μικρὰν του λυχνίαν, ἐλάμβανε τὴν πίπαν, πῇν κολοκύνθην του καὶ ἓνα χονδρὸν Πλούταρχον μὲ ἐρυθρὰς παρυφάς, — ὅλην τὴν βιβλιοθήκην τῆς Σαγκινέρης — καὶ ἠφρانی- ζετο διὰ τῆς κλίμακος τοῦ βάθους. Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ φάρος ἀντήχει ἀπὸ κρότον ἀλύσεων καὶ τροχαλιῶν καὶ βαρέων πραγμάτων, ὡς ὠρο- λόγιον χορδιζόμενον. Ἐγὼ ἐντοσοῦτῃ ἐξηρχό- μην εἰς τὸν ἐξώστην. Ὁ ἥλιος κατήρχετο ὁλονὲν πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὁ ἄνεμος ἐψυχραίνεται καὶ ἡ νῆσος ἐγίνετο ἰόχρους. Εἰς τὸν ἀέρα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μου διήρχετο ἱπτάμενον βραδέως μέγα πτηνόν. Ἦτο ὁ ἀετὸς τοῦ Γενουηνοῦ πύρ- γου ἐπιστρέφων. Βαθυδὸν ἡ ὁμίχλη ἀνήρχετο ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ μετ' ὀλίγον δὲν διέκρινέ τις ἢ τὸν λευκὸν ἄρρὸν, περιστρίφοντα τὴν νῆσον, καὶ αἰφνιδίως μέγα κύμα φωτὸς ἐκχυνόμενον ἄνωθεν.

Ὁ Φάρος ἀνήφθη. Ἀφίνουσα ἐν τῷ σκότειν τὴν νῆσον ἡ φωτεινὴ ἀκτίς, ἔπιπτε μακρὰν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ ἀφανὴς ἐν τῇ σκοτίᾳ ὑπὸ τὰ φωτεινὰ νάματα, ἅτινα μόλις μοῦ ἐρρᾶντιζαν τὴν κεφαλὴν. Ἀλλ' ὁ ἄνεμος ἐψυχραίνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ. Καὶ ψηλαφητεῖ ἐκλείον τὴν βαρεῖαν θύραν μὲ

τοὺς σιδηροὺς μογλοὺς καὶ — ψηλαφητεῖ πάντοτε, ἀνερχόμενος μικρὰν σιδηρὰν κλίμακα, στένουσαν καὶ ἠχοῦσαν ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ἔφθανον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Φάρου. Ἀ! ἐκεῖ τέλος πάντων ὑπῆρχε φῶς. . .

Φαντασθῆτε γιγαντιαῖον λαμπτήρα συστήμα- τος Carcel μὲ ἑξ σειρὰς θρυαλλίδων, περίξ τοῦ ὁποίου ἐστρέφοντο βραδέως αἱ παρειαὶ τοῦ φά- ρου, αἱ μὲν κεκαλυμμέναι ὑπὸ ὑπερμεγέθους κρυ- σταλλίνου φακοῦ, αἱ δὲ ἀπλῶς ὑπὸ μεγάλου ὑα- λώματος, προσφλάσσοντος τὸ φῶς κατὰ τοῦ ἀ- νέμου. Εἰσερχόμενος, ἐξεθαμβούμην. Ὁ χαλκὸς καὶ ὁ στίλβων λευκοσιδηρὸς καὶ οἱ λευκοὶ ἀντα- νακλαστήρες καὶ τὰ τεῖχη ἐκεῖνα τὰ κρυστάλλινα τὰ στρεβλόμενα μὲ κύκλους κυανοῦς, ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἀντικατοπτρισμὸς τοῦ φωτός καὶ τῶν θρυαλ- λίδων ὁ κροταλισμὸς ἐπὶ στιγμὴν μοι ἐπροξέειν ἱλιγγιον.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον μολοντοῦτο οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐσυνεθίζον καὶ ἐκαθήμεν ὑπ' αὐτὸ τὸ στή- ριγμα τοῦ φανοῦ, πλησίον τοῦ φύλακος, ὅστις ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως τὸν Πλούταρχον ἐκ φόβου μήπως κοιμηθῇ.

Ἐξὼ τὸ σκότος, ἡ ἄβυσσος. Ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐξώστου τοῦ περιβάλλοντος τὸ ὕψωμα, ὁ ἄνε- μος ὠρύεται μακινώδης. Ὁ Φάρος τρίζει, ἡ θά- λασσα μυκᾶται. Εἰς τὴν ἄκραν τῆς νήσου ἐκεῖ ἐπὶ τῶν σκοπέλων τὰ κύματα θραύονται μετὰ κρότου ὥσει κανονιοβολισμῶν. Κατὰ διαστή- ματα, ἀόρατος δάκτυλος κτυπᾷ ἐπὶ τῶν ὑαλω- μάτων· κανὲν νυκτόβιον πτηνὸν προσελκνύμενον ὑπὸ τοῦ φωτός πίπτει τυφλὸν καὶ κατασυντρίβε- ται ἐπὶ τῶν κρυστάλλων.

Ἐν τῷ Φάρῳ, ἀκτινοβολοῦντι καὶ καίοντι, οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς τοῦ κροταλισμοῦ τῶν θρυαλλί- δων, τοῦ ψόφου τοῦ ἐλαίου πίπτοντος κατὰ στα- γόνας, τῆς ἀνελισσομένης ἀλύσεως καὶ φωνῆς τινος μονοτόνου, ψαλμωδούσης τὸν βίον Δημη- τρίου τοῦ Φαληρέως. . .

Τὸ μεσονύκτιον ὁ φύλαξ ἠγείρετο, ἔρριπτε τελευταῖον βλέμμα εἰς τὰς θρυαλλίδας του καὶ κατηρχόμεθα. Εἰς τὴν κλίμακα ἀπῆντα τὸν σύν- τροφόν του ὅστις ἀνῆρχετο τρίβων τοὺς ὀφθαλ- μούς καὶ τοῦ παρέδιδε τὴν κολοκύνθην καὶ τὸν Πλούταρχον. . . Ἐπειτα πρὶν κατακλιθῶμεν, εἰσερχόμεθα μίαν στιγμὴν εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ βάθους, ὅλον γέμοντα ἀπὸ ἀλύσεις καὶ βάρη καὶ σχοινία, καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ μικροῦ λαμ- πτήρος ὁ φύλαξ ἔγραφεν εἰς τὸ μέγα βιβλίον τοῦ Φάρου, πάντοτε ἀνοικτόν :

Μεσονύκτιον. Τρικυμία. Θύελλα. Πλοῖον εἰς τὸ πέλαγος.

(Alphonse Daudet)

N. Δ. Ε.